

Beograd 2023.

edicija SWITCH

Miloš Petrik
ELEKTRIČNI ORGANIZAM

© za ovo izdanje Rende 2023.

urednica
Slađana Novaković

MILOŠ PETRIK

ELEKTRIČNI ORGANIZAM

SWITCH

RAMEN ZA PLAKANJE

- Jedini zagarantovani gubitnici Lutrije Srbije jesu oni koji u njoj rade - promrsila je Tomislava Petrović dok se probijala prema Domu sindikata. Njena saputnica pratila ju je ćutke. Oprezno je odmeravala mnoštvo ljudi koje je skandiralo i udaralo u doboše dok se pelo uz Takovsku, prepoznajući s vremena na vreme neke od kolega u civilu.

Kada se uverila da im od okupljenih ne preti nikakva opasnost, vratila je pogled na Tomislavu. Nije joj to teško padalo. Tomislava Petrović nije izgledala kao Tomislava Petrović, nego pre kao Devi ili Samira. Imala je taman ten i crte lica kao Kadžol a telo jedne Sridevi. Namontirana na cipele sa visokom potpeticom, prkosila je poledici i hladnoći. Hodala je sigurno, ni sila prirode nije joj ništa mogla.

Izašle su iz kolone, koja se razvlačila niz Kneza Miloša, i skrenule ka velikom bilbordu koji je cinično treptao svoje obećanje *RAMEN ZA PLAKANJE*.

Ušle su u neonom obasjanu prostoriju nameštenu rasparenim plastičnim stočićima i stoličicama u čiji je prividni nesklad očigledno bilo uloženo mnogo dizajnerske muke. Debeljko za pultom odmah je prepoznao Tomislavinu saputnicu..

- Pa, zdravo, Sanjice! Da pitam?

- E, 'de si, Žile. Ne moraš.

- A drugaricu?

- Ja ću kao i ona - odgovorila je Tomislava, uputivši Sanji značajan pogled.

- 'Oćemo pivo?

- 'Oćemo - rekla je Sanja.

Debeljko je odmah izvadio iz frižidera dve plave flaše, sa čijih je etiketa buzdovanom pretio *Hanuman*, dreknuvši ka kuhinjii.

- Čiro! Dva vegetarijanska misoa, spanać, kukuruz, grašak, ljuti tofu bez luka, sa dva putera.

- Pozdravi Sanju - uzvratilo je glas iz kuhinje.

- Čula si i sama - rekao je Žile i pružio Sanji aparat za plaćanje. Nevidljiva suma napustila je njen račun i pridružila se Žiletovom.

- Sedite, sad će supica.

Smestile su se jedna naspram druge za premali žuti stočić. Na posteru iznad njihovih glava ružičasti obrisi Rajana Goslinga pitali su da li androidi sanjaju električne ovce. Sanja ju je pomno posmatrala dok je Tomislava skidala kaput i otkrivala elegantne, ali snažne ruke. Ostatak nje bio je upakovan u usku tamnozelenu haljinu koja joj je pristajala kao da je šivena po meri.

- Hoćeš li da mi objasniš šta tačno radiš? Rekli su mi, ali ništa mi nije jasno.

- Imam najdosadniji posao na svetu. Svaki put kada se izvlači novo kolo, moram da idem na televiziju, - (Sanja se osmehnula na Tomislavino voditeljsko *televiziju*) - i obznanim da je sve regularno.

- Šta, kao, nema nameštanja u lutriji?

- Nema šanse. Tu sam ja - namignula je.

Iz kuhinje je izašao visoki tetovirani mladić i spustio činije supe pred njih.

- Prijatno, Sanjice i Sanjicina drugarice - rekao je i udaljio se.

- Uvek to kaže - rekla je Sanja dok je raspakivala štapiće.

- Koliko često dolaziš ovde?

- Sramotno retko - rekla je Sanja i potegla iz flaše.

Iz restorana su se držeći za ruke zaputile prečicom ka Make-donskoj, gde je Sanja iznajmljivala gotovo pola stana. Slobodnom rukom Sanja je kuckala cimerki poruku da se drži svoje sobe.

- Je li, je l' ono neko bacio *Zorannah* čizmice? - pitala je iznebuha Tomislava.

Sanja je podigla pogled sa telefona. Ispratila je Tomislavin pogled do gomile tamnoplavih kesa za đubre naguranih u prostor između zgrada. Negde pri dnu štrčale su dve visoke potpetice grozomornoljubičastih čizmi.

- Pa nije - rekla je Sanja hladno. -Ne prilazi.
Sa druge strane gomile virili su nalakirani nokti.

Dorotea Džuferović stidljivo je provirila kroz odškrinuta vrata svoje sobe, dok se njena cimerka Sanja Nešić sručila na krevet u dnevnoj sobi zagnjurivši lice u jastuk.

- Izvini, čula sam vrata. Sad si stigla?

- Mm - rekla je Sanja.

- Gde ti je...? - Dorotea je pitanje dovršila gestikulacijom.

- E, Doro, celu noć smo bile u Majke Jevrosime. Ne pitaj me ništa.

- Sanja, sestro, brat si, ali stvarno. Ti kad nešto privedeš, ti baš privedeš. Kuvam čaj. Oćeš i ti?

Dorotea se zaputi ka kuhinjici.

- Hvala, srce si - odgovorila je Sanja i zaspala.

Telefon ju je prenuo iz sna u kome su se njene pokojne kolege kao neko loše predskazanje smenjivale sa Tomislavom koja je štapićima neumorno jurila parčence slanine po žutoj površini stola.

Pored potpuno hladne šolje čaja na trenutak je blesnula Tomislavina slika sa ekrana telefona, a onda se baterija upokojila.

Kada je natakla telefon na punjač, pročitala je poruku: - *Znam ko je ono. Javi se.*

Tomislavina slika joj se lukavo smeškala iz ugla ekrana.

SREĆNI GUBITNICI

Sanja se sa Tomislavom našla u jednom od bezličnih kafića na Dorćolu sa rečju *mocha* u nazivu. Kada im je krupnooka konobarica rekla da trenutno nemaju kafe, Sanja je zaustila da predloži da nađu neko drugo mesto, ali Tomislava je već birala nešto iz maštovite čajne ponude. Ionako je više volela čaj.

- Šta kažeš za ženu u čizmama? - pitala je Sanja pošto je krupnooka pred njih spustila zeleni čaj sa kumkvatom i medom i Sanjin ulong bez ičega.

- Prepoznala sam je.

- Po... čizmama? - ugrizla se za jezik. Trebalo je da sačeka da Tomislava kaže šta je imala. Ionako nije mogla da vidi lice žrtve jer je bilo obliveno krvlju. Dežurni kolega Piperović rekao je Sanji da žena nije kod sebe imala tašnu, niti ikakva bilo kakva dokumenta, a ni telefon.

- Po čizmama i po kosi. Ne znam kako se zove, ali znam da radi na televiziji - objasnila je Tomislava, pa se gotovo operetskim gestom zaverenički nagnula preko stola. - Radi na bazama podataka. Pominjala sam ti da izvlačenje može da bude montirano. Gledala si izvlačenje do kraja.

Sanja nije gledala izvlačenja od detinjstva, ali prethodne večeri bila je jedini pripadnik Tomislavine pratnje. Na kraju izvlačenja bila je posebna igra u kojoj su redovni pretplatnici dobijali novac ili televizor. Kada bi izvukli dobitnika, uređaj na koji glasi pretplata bio bi pozvan, a agresivno cvrkutava Milena Ivanović objasnila bi da se nagrada dobija pod uslovom da je pretplata izmirena. Upkos milozvučnom i cvrkutavom objašnjenju *veoma strogih uslova*, prisutni članovi domaćinstva bi se ozarili računajući na dobitak, dok bi se u dnu ekrana pojavio prozorčić sa Tomislavom koja je važno

zurila u ekran svog laptopa sa znakom Lutrije Srbije, da bi nekoliko napetih sekundi posle Mileninog monologa odmahнула glavom ozbiljnošću dželata. - Nažalost, pretplatnik se ne nalazi u bazi - odmahнула bi glavom ozbiljnošću dželata.

Čistu radost gledalaca zamenio bi očaj. Digitalni video prenos iz domaćinstva prekinuo bi se pola sekunde pre nego što bi ukućani počeli da razmenjuju optužbe, psovke, a možda i udarce.

- Možemo li ipak nešto da uradimo? Zar ne možete da im progledate kroz prste? - Milena Ivanović bi se pretvarala da žali zbog tužne sudbine pretplatnika.

Tomislava bi se tada majčinski osmehnula i samo slegla ramenima.

- Žao mi je, ali pravila su jasna. Moje je samo da konstatujem da je izvlačenje prošlo u najboljem redu.

- Hoćeš da kažeš - rekla je Sanja - da je sve izrežirano?

- Ne, ne - Tomislava se povukla na svoju stranu stola. - Izvlačenje je potpuno regularno. Samo, dogovoreno je da nekoliko izvlačenja budu iz baze aktivnih dužnika koji imaju televizore sa mogućnošću dvosmernog prenosa...

-...Da bi Televizija mogla da pokaže galantnost, a Lutrija strogost i poštenje? - zaključila je Sanja.

- Tačno tako. I kada se ispuca taj dogovoreni broj - nekad jedno, nekad nijedno, a nekad i četiri - izvlačenje se opet odvija regularno.

- A za to se ti brineš? - pitala je Sanja gledajući u Tomislavine tamne oči preko luka činije od pozlaćenog porcelana. Bile su boje listića čaja koji su plutali po površini Sanjine šoljice.

- Ja sam napravila program koji izvlači iz baze redovne ili neredovne platiše - rekla je Tomislava sa neskrivenim ponosom u glasu. Pošto Sanja nije bila očekivano zadivljena, dodala je: - Znaš li ti koliko je teško napraviti program koji će ih nasumice izvlačiti a da se izbegne pojavljivanje šablona?

- Mnogo?

- Mnogo - Tomislava je samozadovoljno kucnula šoljicom o tacnu. Sanja je, potpuno ispravno, zaključila da je Tomislava zaboravila temu razgovora.